

Silen Andante

en de
geheimen
van
onder
de grond

Silen
Andante
en de
geheimen
van
onder
de grond

Marieke van Riel

illustraties Henk de Wit

Voor Merel en Liene, mijn grootste en gevoeligste inspiratiebronnen

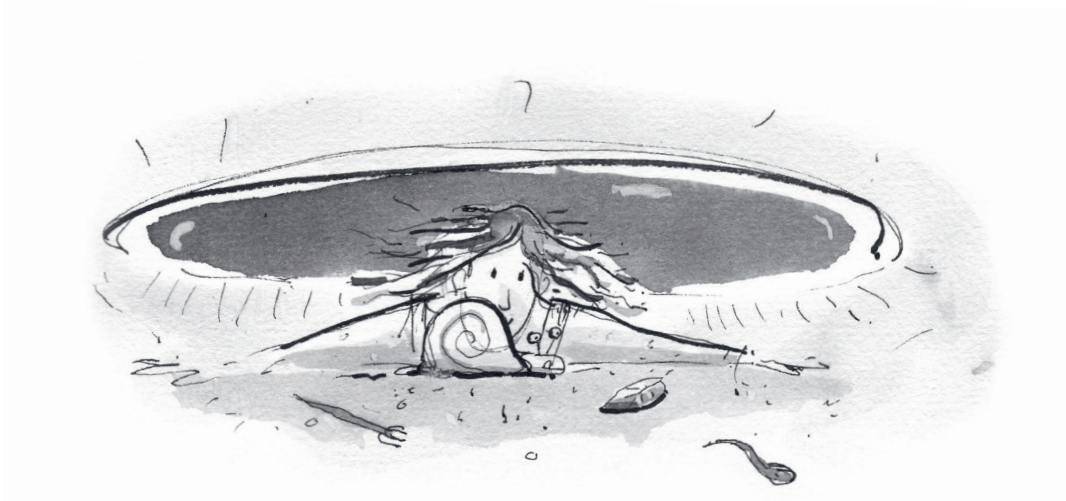
Met liefdevolle dank aan mijn ouders

Inhoud

- 1 Verstopt 7
 - 2 Andante 13
 - 3 Wakker 18
 - 4 Onder de trampoline 25
 - 5 Zingen 30
 - 6 Wenstekening 35
 - 7 Bokswedstrijd 42
 - 8 Lied van sorry 48
 - 9 Olifanten 56
 - 10 Gluren 61
 - 11 Boek van de wortels 68
 - 12 SuperSil 75
 - 13 Gelukssteen 83
 - 14 Leflied 89
 - 15 Alleen 97
 - 16 Buurtfeest 102
 - 17 Help! 108
 - 18 Eigen bed 113
- Liedjesschrift 122 - 125
- Over Marieke en Henk 127

1 Verstopt

Onder de trampoline is het koel. De grond is een beetje nat, voelt Sil. Het ruikt naar de bossen als het geregend heeft. Er kruipt een slak over de grond. **Brr**. Sil houdt haar adem in. Vanuit haar schuilplek, glurend door de bladeren van de struiken die om de trampoline staan, ziet ze Jens. Hij staat bij de schuur in de opening van de poort.

‘Sil?’, roept hij. ‘Ben je hier?’ Hij schuift wat met zijn voeten over het grind. Dan roept hij nog eens, met een lange uithaal. ‘Si-hil?’ Hij klakt met zijn tong. Sil blijft muisstil zitten en geeft geen antwoord. Ze staart met grote ogen naar de slak. Die kruipt in de richting van haar hand. Ze houdt haar adem in. Ze wil er niet zijn, **nee!** Jens mag haar niet zien!

Vorige maand is Sil verhuisd. Nu woont ze bij Jens in de buurt. Hun ouders zijn vrienden van elkaar. Daarom zijn Jens en Sil ook vrienden, al hun hele leven. Of beter gezegd: wáren vrienden. Want sinds het ongeluk vorige week in het zwembad niet meer. Daar was Jens heel duidelijk over. ‘Wat deed jij nou?’, had hij geroepen. ‘Ik ben je vriend niet meer!’ Sil bijt op haar lip. Ze kijkt naar de jongen bij de poort, die haar niet ziet. Hij zucht diep en schopt een steentje in haar richting. Sil schrikt ervan.

Misschien is het ook maar beter. Jens is heus best aardig, maar hij kan ook opscheppen. Hij kan en durft alles, zegt hij. En bij hem is alles groter, makkelijker en sneller. Hij doet nooit iets fout. En hij zou nóóit zo stóm zijn als Sil. Dat riep hij ook nog, toen hij wegging met zijn zere schouder.

Sil kent hier verder nog niemand, in deze buurt. Behalve Jens dan. Soms zou ze net zoveel lef willen hebben als hij. Of zo'n grote mond. Want Jens durft alles meteen te zeggen. **Pats, boem.** Zij is zo niet. Ze weet meestal pas drie dagen later wat ze eigenlijk had willen antwoorden. Of had moeten doen.

'Si-hil!', hoort ze weer. Sil knijpt haar ogen stijf dicht. Zal ze antwoorden?

Dan ziet ze hoe Jens iets verfrommelt. Hij maakt driftig een prop en gooit die in Sils richting. Het komt neer net naast de rand van de trampoline.

'Ach, wát!', hoort ze Jens mopperen. 'Dan kom je niet!'

Er springt een kangoeroe in haar buik. **Nee-ja-nee**, springt hij. De kangoeroe zit er sinds een tijdje. Het is een neppe natuurlijk, maar hij zit er duidelijk. In haar buik laat hij weten wat hij wil en voelt. Vaak is dat hetzelfde als wat zij, Sil, wil en voelt. Nu zou de kangoeroe sorry willen roepen. **Sorry sorry!** Maar hij durft niet. Hij verstopt zich liever.

Goh. Wat een goede verstopplek is dit hier eigenlijk, onder de trampoline!

Er liggen wat autootjes in het zand, een Barbie zonder benen en een kromme lepel. Die zijn vast van de vorige bewoners. Net als de trampoline in de tuin. Die lieten ze staan. Sil is er superblij mee.

Er kruipt een mier over haar hand. De kangoeroe schrikt ervan, en Sil ook. Ze kijkt weer naar de slak. Die heeft zich verstopt in zijn huisje. Handig, denkt Sil. Ze houdt haar adem in. Stil kijkt ze

hoe Jens de poort achter zich dicht trekt. Ze hoort hem weglopen, het grind maakt geluid onder zijn voeten. Het klakken van Jens' tong wordt steeds zachter. Sil luistert goed. Ja, nu is Jens echt weg. Eindelijk kan ze weer bewegen.

Snel strekt ze haar arm uit naar de prop. Haar hart klopt snel. Met trillende vingers strijkt ze het papier glad. 'UITNODIGING', staat er in grote letters op de envelop. De kangoeroe in haar buik schrikt zich een hoedje. Snel kijkt Sil wat er in zit.

BUURTFEEST

Met spooktocht en kampvuur.
Alle kinderen blijven slapen in de schuur!
Zaterdag 1 september.
Tot dan! Pien, Jelle en Jens

Bam! De kangoeroe bokst. Sil krimpt in elkaar.

Oh nee. Een buurtfeest. Ze legt haar voorhoofd op de grond en zucht. En een spooktocht! **Neeeee**, jammert ze zachtjes, en dan wat harder. Blijven slapen. **Nee nee neeee!**

Roerloos blijft ze liggen. Dan wiebelt ze met haar billen. De kangoeroe in haar buik ontspant even, maar niet lang. Sil rekt zich languit over de grond, haar neus in het zand. Ze speelt dat de Barbie zonder been door het zand kruipt. Sil tijgert haar achterna. 'Ik ben je vriend niet meer!', gilt ze. 'Ik krijg je nog wel!'

Ineens zakt Sils schouder weg. En meteen daarna haar hele bovenlijf. Er breken takken en er verschijnt een diep zwart gat in de grond. Sil ziet twee bange bruine ogen. Van schrik probeert Sil zich op te drukken, maar er breken nog meer takken. Sil voelt zich vallen. Ze maakt een draai. Haar oren suizen en ook de kangoeroe tuimelt rond.

Opnieuw lijkt ze van de hoge duikplank te springen. Ze ziet het blauwe golvende water steeds dichterbij komen. Hoort de badmeester die iets roept. Jens, precies onder de duikplank in het water ... steeds dichterbij.

Beng! Met een smak valt Sil op iets hards.

